

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE
SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 18. Utkommer hvarje Söndag. Gotheborg den 2 Maj 1858. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B:co. XII årgången

In silentio et spe Bunsen

Christian Karl Josias v. Bunsen.

Baron von Bunsen.

(Efter Gartenlaube.)

Att ett lands vidd och folkmängd alls icke stå i något bestämdt förhållande till det antal utmärkta män, som derifrån äro bördiga, derpå lemna i synnerhet det lilla Waldeckska landet ett slående bevis.

Ehuru detta är en af de minsta förbundsstaterna och ej räknar mycket öfver 50,000 invånare, har det likväl blifvit en vagga för många män, hvilkas rykte trängt långt utöfver icke blott det mindre, utan äfven det större fäderneslandets gränser, och hvilkas namn öfver allt, der en högre bildning vunnits, hållas i stor heder.

Vi må här endast nämna en *Christian Rauch*, den störste mästaren i bildhugarkonst i vårt tidelvarf(?); den snillrike *Kaulbach*, en af vår tids första och mest berömda målare; *Franz Lrake*, skaparen af en mängd herrliga monumenter; baron *Stieglitz* (död i Petersburg 1843), den viltseende finansmannen, samt den man, hvilken såsom statsman sökt upprätthålla den Tyska nationens ära mot främmande maktens öfvermod, och hvilken inom trons område, i en tid då pietisterna gått och hängt hufvudet och ett zelotiskt mörker hotat, fört samvetsfrihetens banér och till denna tvåfaldiga utmärkelse äfven kunnat lägga den, att ha framstått såsom en den djupsinnigaste historiker och fornforskare: *Josias Bunsen*.

Bunsen är född d. 25 Aug. 1791 i Korbach i furstendömet Waldeck.

Han började tidigt studera filologi och historia, besökte redan 1808 universitetet i Marburg, och kort derefter Göttingen, der Heyne då stod i högsta anseende.

Efter slutade studier mottog Bunsen en lärareplats vid Göttingens gymnasium och tjänstgjorde der ända till landets intagande af Fransmännen.

Ehuru han hvarken hade någon förmögenhet eller utsigt om en annan beställning, lemnade han dock 1813 sin lärareplats, för att ej behöfva tjena under den nyskapade Westphaliska regeringen.

Han företog nu först en vetenskaplig resa till Holland och Danmark, för att grundligt studera den stora germaniska språkstammen i alla dessa utgreningar, och begaf sig sedan, 1815, till Berlin, der hans bekantskap med Niebuhr blef af ett afgörande inflytande på hans framtida lefnadsförhållanden.

Sedan han nemligen en längre tid i Paris studerat de orientaliska språken, kom han, 1816, tillfälligtvis till Rom, der Niebuhr då var preussisk minister-resident.

På Niebuhrs föranstaltande blef Bunsen, år 1818, utnämnd till legations sekreterare, men fortsatte det oaktadt sina litterära arbeten, hvilka vid denna tidpunkt företrädesvis afsågo den romerska fornkunskapen.

Hans religiösa sinne hade dock tidigt kommit honom att sysselsätta sig med kyrkohistorien i dess vidsträcktaste omfång och isynnerhet med kristendomens historia, och dessa grundliga insigter ha-

de Niebuhr att, jemte sina öfriga utmärkande egenskaper, tacka för den framstående plats han snart kom att intaga i den preussiska statskyrkan.

År 1822 kom Fredrik Wilhelm III till Italien och Rom. Konungen, som var ifrigt sysselsatt med omarbetandet af den preussiska kyrkohandboken, rådfrågade derom ofta Bunsen; men då han hyste vissa betänkligheter att ingå på dennes olika åsikter, införde Bunsen vid gudstjensten i legationskapellet i Rom en af honom sjelf omarbetad kyrkohandbok, hvilken sedermera af konungen godkändes och försågs med ett egenhändigt skrifvet företal.

Då Niebuhr 1814 tog afsked ur statens tjänst, förvaltade Bunsen beskickningens göromål till år 1827, då han sjelf utnämndes till minister-resident.

Bunsens diplomatiska verksamhet inföll i en tid, som var utomordentligt rik på svåra förvecklingar.

Då den påfliga regeringen, efter det blodiga undertryckandet af upproret i Kyrkostaten, visade sig afgjordt obenägen att der införa de allranödvändigaste reformer, oaktadt sådana tillochmed blifvit utlofvade, så togo de europeiska stormakterna saken om hand och anförtrorde ordnandet af kyrkostatens angelägenheter åt en i Rom nedsatt konferens.

Bunsen fick då i uppdrag att utarbete grunderna för dessa reformer, och hans insigtsfulla förslag rörande den inre för-

DEN GAMLE BARONEN.

EN BERÄTTELSE

af A. SCHRADER.

(Forts. fr. No 47.)

ck ja, äfven jag höll Lina för en engel!

Här hade jag fått en svår knut att lösa. Samma skäl, som föranlät mig att önska det Ferdinand måtte resa sin väg, höll honom kvar.

Jag förnekade icke att kärleken kom i en svår strid med vänskapen — och att jag verkligen tänkte på en intrig. Ty tanken att rymma fältet åt en annan uppfyllde min själ med en obeskriflig bitterhet.

Huru förmäten var jag icke! Kunde jag väl med säkerhet veta om hennes hjerta ens ännu hade gjort sitt val? Hade hon icke dragit sig tillbaka, då Ferdinand talat om det intryck, hon gjort på honom?

Jag hade nog mod att tillskrifva hennes jungfruliga blygsamhet detta och att utkasta en plan, huru jag på ett passande sätt skulle kunna närma mig henne.

Övadret fortfor att rasa. Jag brydde mig ej derom.

Plötsligen föreföll det mig, som om rigeln blifvit skjuten från dörren, mot hvilken jag stod stödd med ryggen. Jag fick knappast tid att löna tröskeln och trycka mig intill väggen, förrän dörren öppnades.

Baronen kom ut med en lykta i handen. Innan han åter tillstängde dörren, ställde han sig i ingången till löfsalen och betraktade vädret. En ny åska tycktes vara i antågande; ty regnet föll i strömmar, och blixtpå blixtpå genomkorsade den svarta himlen.

— Det är alltför svårt; — mumlade han — jag väntar ännu en halftimme.

Att målet för hans nattliga promenad var Pharaobordet, trodde jag mig med visshet kunna antaga.

Men nu råkade jag i en stor förlägenhet. Om han återvände till huset, måste han nödvändigt se mig. Till höger och venster befunno sig löfsalens täta väggar, framför mig stod den gamle baronen, och tätt bredvid mig var den öppnade dörren.

Skulle jag smyga mig in i huset? Nej, man kunde då jaga mig för en tjuf! Jag måste således låta det bora på om den gamle mannen observerade mig eller ej.

Efter två minuters förlopp vände han sig om. En stark blixtpå gjorde dervid den lilla löfsalen så ljus som om det varit midtpå dagen. Den gamle baronen hade sett mig, der jag stod mot den hvita väggen, och han utsträckte nu handen med lyktan samt frågade med hög röst:

— Hvem är der?

Ifall jag dröjde att svara, måste jag väcka misstankar.

— Om förlåtelse, herr baron, jag har i den här löf-

fattningens ombildning innefattas i det bekanta "Memorandum del Maggio 1832."

Beklagligtvis hade hans redliga bemödanden ej den påföljd, de åsyftat; ty påfven Gregorius XVI visste alltför väl, hvilket stöd han när som helst kunde påräkna, och hvilken ringa fara hotade honom från Juli-borgarekonungadömet i Frankrike.

Lyckligare voro Bunsens sträfvanden på ett annat område, nemligen i afseende på reglerandet af frågan om äktenskap mellan olika trosförvandter, hvilket till större delen varit hans verk.

Men då påfven Gregorius var en man, som mest envisades att få sin egen vilja till lag, blef Bunsens ställning här så obehaglig, att han sjelf anhöll om att blifva återkallad.

År 1839 finner man honom såsom preussisk gesandt hos Schweitziska förbundsregeringen i Bern. Dock skulle hans vistande här ej blifva långvarigt; ty efter det år 1840 i Preussen inträffade tronombytet, trädde han i närmare förbindelse med konung Fredrik Wilhelm IV, och blef kort tid derefter utnämnd till gesandt i London, hvilken post han beklädt ända till förlidet år.

Det är bekant att Bunsen varit en ifrig förfäktare icke blott af Preussens, utan äfven af hela Tyska nationens intresse.

Ehuru Bunsen ej haft någon officiel del i Preussens inre statsangelägenheter, så är det dock bekant att han, redan under Fredrik Wilhelm den fjerdens första regerings-

år, flera gånger ganska allvarsamt antydt nödvändigheten af åtskilliga författningsreformer.

Likasom Bunsens politiska ståndpunkt har varit af en ärlig, om också endast moderat liberal, karakter, så är äfven hans ställning till den religiösa frågan en väsentligen förmedlande.

Bunsen utgår från den åsigtan att det sjunkna religiösa lifvet endast genom en fullkomlig samvetsfrihet och religiös tolerans åter kan erhålla ny kraft.

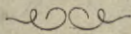
Det må här slutligen äfven tilläggas några ord om Bunsens vetenskapliga verksamhet.

Hans arbeten inom språkforskningens, fornkunskapens, filosofiens och teologiens områden gifva honom en plats ibland de mest framstående af nu lefvande lärde.

Bland hans utgifna skrifter må här, utom de förut anförda, blott nämnas det viktiga historiskt-filosofiska verket: "Egyptens plats i verldshistorien" samt i en senare tid: "Ignatius af Antiochien och hans tid", "Hippolytus och hans tid", "Tidens tecken" och "Gud i historien."

Bunsen har sedan förlidet år dragit sig tillbaka från statens tjänst, för att helt och hållet få lefva för vetenskapliga forskning.

Den lärde statsmannen har nyligen, såsom ett vedermåle af sin konungs nåd, blitvit upphöjd i friherreligt stånd.

salen sökt skydd mot det häftiga åskvädret, som öfveraskade mig under en promenad.

Dermed lemnade jag hastigt min plats.

— Ni känner mig? — frågade den länge mannen.

— Hvaraf kan ni draga den slutsatsen? — frågade jag förundrad.

— Ni kallade mig »herr baron!»

Då jag ständigt sysselsatt mig med mannen, så hade hans titel ovillkorligen undslupit mig. Den egendomliga situationen tyng mig till en osanning.

— Jag är badgäst likasom ni, min herre; och jag har sedan flera år tillbaka sett er här på platsen. Ni förstår —

Denna fras hade just icke gått särdeles flytande öfver mina läppar. Baronens hade under tiden betraktat mig vid skenet af sin lykta.

— Ack, — sade han helt sakta — nu känner jag igen er!

— Jassa, ni känner mig? — frågade jag helt hastigt, emedan jag trodde att han påminde sig ha sett mig i landträdinnans sällskap.

— Ni var denna morgon ute i trädgården hos den unga flickan . . . icke sant, ni var ju det?

Han hade således ej igenkännt mig, då jag mötte honom i landträdinnans sällskap. Detta lugnade mig.

— Jag nekar icke dertill, herr baron; min väg förde mig genom trädgården —

På samma sätt som nu de här ovädret fört er till denna löfsal! — sade baronen i en ton, som uttryckte en bitter ironi.

— Hvad ni fryser, min unge herre! — tillade han leende. — Er belägenhet är icke allenast afundsvärd, utan äfven värdig en man.

— Herr baron! — utropade jag.

— För en flickas skull, som sitter och skrattar inne i den varma kammaren och fröjdar sig åt sin triumf, kryper ni som en hund intill väggen. Jag beklagar er, arme man! Ja, jag beklagade er redan i dag morgon, då jag såg er. Ni skall här af få er en snufva på balsem och på samma gång inhemta en lärdom, som ni hela ert lif igenom skall ha att tänka på. Ack hvilka män — de äro sig i alla tider lika!

Det låg i dessa ord en allvarsam varning. — Min

Infödde militärer i Ostindiska Kompaniets tjänst.

Å pag. 136 och 137 finner läsaren några porträtter af infödde krigare, som stå i Ostindiska kompaniets tjänst.

De båda figurerna till höger äro ett par officerare af det fjortonde irreguliera kavalleri-regementet, eller Skinners husarer.

Dessa hafva genom sin uniforms ljusgula färg under Lake's fälttåg fått namnet "Gula gossarne."

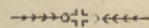
De stodo, i trakten mellan Delhi och Hansé, till ett antal af 3000 man under öfverste Skinners befäl och utmärkte sig i hög grad samt voro för det oregelbundna krigssättet i Indien vida lämpligare än de europeiska dragonerna eller de infödingar, som voro ställda på europeisk fot

Mannen till venster, som håller spjutet i hand, heter Futteh Khan Cuttak och är en verksam och kraftfull affghanisk officer, som varit i stor gunst hos öfverste Edwardes.

Mannen i bakgrunden är en ryttare i en infödd affghan-öfverstes tjänst.

Han är klädd i pansarskjorta och en stålhuftva, kring hvilken ett rödt skärp är viradt, hvars långa ändar fladdra hakom honom.

Hufvudbonaden är försedd med en stål-skifva, för att skydda öfre delen af ansigtet mot sabelhugg.

herre! — hviskade jag med en viss ifver — hvad vet ni om mamsell Lina?

— Jag vet att hon är — en kvinna!

— Intet annat?

— Det kan vara alldeles tillräckligt! — mumlade den besynnerlige mannen.

— Han vill icke ut med hvad han kunde ha att säga! — tänkte jag; och en bitter känsla bemäktigade sig mig för flickans skull.

Regnet hade blifvit så häftigt, att det trängde sig ned emellan trädens blad. Blixt och åskknall kommo på samma gång. Ett åskväder, hvars make jag sällan sett, hade utbrutit öfver den kitteldal, i hvilken Pymont är belägen. Bergen återgäfvos med doft ljud åskans buller.

— Hur skall det nu gå med er? — frågade baronen, sedan han medlidsamt betraktat mig. — Tänker ni, att så här balklädd som ni är, ännu längre stå och skälva utanför er skönas fönster? — Nej, det kan jag icke tillåta! Jag skulle erbjuda er mitt rum — men det går icke an. Tag istället min kappa och skynda er hem och lägg er!

— Herr baron!

(Fortsättning pag. 138.)

Infödda officerare och i Ostindiska kompaniets tjenst.

Sjöjungfruns Sagor.

Vi äro i tillfälle att kunna meddela allmänheten den säkerligen för mången, rätt angenäma nyheten, att den bekanta sagoeykel, som under benämningen "Sjöjungfruns Sagor" tillvunnit sig ett så välförtjent bifall, inom kort kommer att ökas med en ny del, (tvenne sådana hafva förut lemnat pressen), hvilken, såvidt vi få döma af de profstycken, vi derur hört föreläsa, bör kunna emotse ett lika varmt deltagande som de förra.

Med författarens benägna tillåtelse meddela vi ur ifrågavarande nya samling, följande:

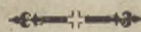
I ögats fönster.

I ögats fönster sitter din själs engel, ett oskuldsfullt himlabarn, och aktgifver på allt hvad du gör. Finner han dig begå någon synd, så nedfaller han straxt en mörk rullgardin för fönstret, ty han vill icke se dig synda; detsamma gör han, om han finner ditt innersta vara uppgrumladt af orena tankar. Sedan begifver han sig till ditt hjerta, klappar hårdt på dess dörr, för att få dig att vakna till besinnning. Lyckas honom icke detta, så gråter han, och de tårar, han faller, skola blanda sig med malörtssmak i allt hvad du förtär, äfven om din synd inbringat dig det kostligaste. — Du röjes således på den skumma blicken, när din själs engel icke längre utbärdar att sitta i ögats fönster.

Men gör du det goda och umgås du med ädla tankar, så ler engeln i ditt öga, och din klara blick vittnar om hans när-

varo. Hans vänliga, fast tysta, tilltal ingifver förtroende och kärlek till dig. Sjelf får du då af mången heta engel för engels skull i din själ.

En gång i dödsstunden knackar någon på rutan, derinnanför din själs engel sitter väntande; och när han hör kallelsen, går han straxt bort, ty han vet sig vara inbjuden till Gud. Ifrån den stunden blir det evigt mörkt i ditt ögas fönster, men icke såsom när luckorna äro skrufvade för ett hus, der orättfärdighet bedrifves, utan såsom när en borg är hemfallen åt förgängelsen och fönsterrutorna bifva spräckta och spindeln virkar sitt nät öfver glaset.

Mecenaten.

Patronen kom in i sitt granna gemak
Med de superfina tapeter,
Allt gjordt i den mest moderna smak
— Jag mins ej hur stilen heter.

Der såg han sin fru i en kanapé
Med ögon, som eldigt brinna;
Nu ler hon, nu mörknar dess blick, och se
— På kinden en tår ses rinna!

"Hvad fattas? säg, är du väl sjuk min vän?"
— Ack, nej! — höres maken svara —
Men denna, som hvilar i handen än,
Kan saken helt lätt förklara.

"En bok!" — sade mannen — "och af
hvem då?"

— Se sjelf! — "Nå, då vet jag ju redan!
Författaren man nämner här då och då,
Och känd är han längesedan.

"Men karlen skall vara helt ung ännu,
Är bara poet — intet mera —
Dock — skulle du vilja som jag, kära du,
Vi hit honom invitera!

"Han hvarken har rikedom eller rang,
Såvidt som jag kunnat höra;
Men för en af alla erkänd talang
Man alltid bör något göra!"

— Ack ja! — svarte frun med en blick,
så varm —

Ej fins mecenater många;
Den bristen jag ofta har sett med harm;
— Hvad tiderna dock äro vränga!

Nu skalden blef bjuden, och vår patron
I ordalag, mycket granna,
I förmaket helsade hans person
Och böjde sin stolta panna:

"Min herre, ni är en så stor poet,
Hvart hjerta ni lätt kan röra;
Men därför man ock sin skyldighet vet
Och något för er vill göra!"

Så ringer han uppå klockans sträng.
Derute hörs någon vandra,
Och in kommer snart en livrklädd dräng:
"Gå fort och bär hit det andra!"

— Se så! — tänker läsaren — der kommer
nu han

Och lägger i skaldens händer
En massa dukater, hvarmed han kan
Besöka Italiens länder.

Men förmakets dörr blir öppnad på nytt;
Patronen förnöjd ses nicka;

— Tag den, tag den, — jag går ej mera ut!
— Han satte lyktan på bänken och räckte mig hastigt sin kapp.

— Skicka den tillbaka i morgon bittida! God natt!
— Men tag också lyktan med! — ropade han tillbaka, då han redan stod på dörrtröskeln.

Derefter stängde han dörren och sköt rigeln för.
Övadret tillät mig icke att längre stå förundrad. Jag insvepte mig i den långa, i stora veck fallande kappan, tog lyktan i handen och anträdde hemfärden.

Tjuge minuter senare steg jag in i min kammare. En lätt frossbrytning skakade mig, då jag der gick till sängs.

II.

Det var redan långt lidet på morgonen, då jag åter vaknade. Solen tittade vänligt in genom de nedfällda gardinerna, och i den stora lindn utanför huset sjöngo foglarna så gladt.

Hade jag icke varseblifvit den på en stol utbredda kappan och lyktan, derbredvid, så skulle jag ha ansett mattens tilldragelse för en dröm.

Sedan jag en lång stund gjort mina betraktelser öfver

den gamle baronen, kom jag till den slutsatsen, att godmodighet var ett af hans mest framstående karaktersdrag.

Skulle han väl eljest så lugt fördragit assessorns kapp-rapp? Skulle han väl eljest ha åt mig afstått sin kapp och lykta?

Men hans uppförande mot landträdinnan? Och hans yttranden om Lina! Hvad betydde väl de?

Ett tillfälle till bekantskap med den gamle mannen hade blifvit yppadt, och jag beslöt att äfven begagna mig deraf.

Sedan jag gjort en vårdad toilett, tog jag kappan och lyktan och lemnade min bostad. Omkring klockan elfva anlände jag till byn.

Baronen måste nu ha återkommit från spelsalongen.

Då jag inträdde i löfsalen framför huset satt Lina på bänken, sysselsatt med något handarbete. Hon steg rednande upp och helsade mig.

Hon bar i dag en ljusgrön musslinsklädnad. Hvilken vacker växt hade hon icke! Huru friskt och behagligt strålade icke hennes Madoune-ansigte med de lifviga blå ögonen. Hvilken glans hade icke hennes mörkbruna hår,

som i nacken samlades i en krans af yppiga flåtor! En frisk rosenknopp prydde den blygsamt dolda barmen.

Jag skulle ha varit lycklig, om jag kunnat få kyssa fingerspetsarne på denna älskliga varelse, om hvilken baronen talat med sådant hän och förakt. Ja, jag skulle gerna velat taga hennes försvar, om hon också begått något fel.

Hennes artighet var ej det ringaste tvungen, och hennes beredvillighet röjde ej något koketteri, då hon, vid min förfrågan efter baronen, erhöj sig att följa mig ut i trädgården.

— Han har nyss gått in i sin berså! — sade hon med ett småleende.

— Som ni så välvilligt utrymt åt honom!

— Den lilla försakelsen förefaller mig alls icke svår, emedan jag sätter värde på den gamle gode herren.

— Om ni då visste hvad han i går afton yttrat om er!

Huru gerna hade jag icke besparat henne besväret att följa mig; men hvartenda ögonblick, som jag kunde få vara i hennes närhet, var mig alltför dyrbart.

Hon satte sin stora halmhatt med de blå banden på

Betjenten kom åter med guld? — Jo pytt!
Han bar — ett glas punsch på en bricka.

. . . . .

Vår- och Teater-funderingar.

Lärkan — "vårens budbärerska," som hon också kallas — lät redan för länge sedan höra sig under en solklar himmel och lockade oss ut i naturens sköte.

Men huru hon drillade, huru hon sjöng, kom här ändå ingen vår, och vi började slutligen ej fästa så synnerligen stor uppmärksamhet vid denna löftets sång, som endast lofvade, men aldrig höll.

Vi gingo att höra på andra sångföglar, högre begåfvade än de, som sjöngo ofvan de nakna, grå fälten — jag menar sångföglarne på vår teater.

Hade icke de i musikens mysterier invigde sagt oss, att Herr Olsson hade en äkta tenor, att mamsell Enebon egde en klar stämma och mamsell Galleradi något ditåt, och borde vi icke finna oss väl vid allt detta?

Kunde vi icke här tillochmed lättare fortsätta våra nyss började vår-fantasier, här bland dekorationernas gröna skogar, der ju äfven en mängd skiftande menniskogestalter rörde sig och gånge lif åt det hela.

Hörde vi icke här, "Rataplans" trumma ljuda, sågo vi icke sjelfva den älsklige lille krigaren, honom och hans glade kamrat? — Och den gamle sergeanten sedan, Rataplans fosterfar, kunde icke äfven han lifva vårt hjerta i de vackra mo-

hufvudet, knöt banden under den fina bakan i en ögla, och gick derefter före mig.

Vi gingo genom den landliga dörren och kommo så ut i trädgården. Den lifigaste vållukt mötte oss här. På trädens och buskarnes friska blad suto ännu stora regndroppar kvar. Solens värma var vederqvickande, och ej mattande.

Må läsaren tillgifva min romantiska känsla det utrope: »Denna morgon, invid Linas sida kan af mig aldrig förgätas!»

Den unga flickan tycktes ej fästa någon uppmärksamhet vid de saker, jag bar med mig; hon tycktes ej heller vara nyfiken att få veta ändamålet med mitt besök.

Med ett blygt småleende såg Lina ned emot marken, så ofta hon märkte att jag betraktade henne.

— Hvarför går hon med? — frågade min egen kärlek.

Älskande äro alltid egenkära, och jag trodde måhända då på några företräden, dem jag ej egde.

Det var mig omöjligt att börja ett samtal. Jag hade gerua velat göra någon anspöning på assessorn, men

manger, då det var fråga om att skiljas från fostersonen — också en vårsceen, nemligen ur hjertats eviga vår!

Ja, här på teatern kommo vi midtuppi sjelfva sommaren; vi sågo ju der tillochmed "En midsommarsnatt i Dalarne."

Men då vi nu återigen tittade ut i naturen, så hörde vi väl, likasom förut, hvarje dag lärkans vårsång — men sågo ännu icke vårens grönska.

Gingo vi så på nytt in i Thalias verld, der vi trufdes så godt.

Der sågo vi nu en flod svalla; vi hörde klara röster sjunga och skämta ute bland böljorna, och bäst det var hade vi lifslevvande framför oss en yppig kvinna med korpsvart hår, som i fria vågor föll ned öfver runda, bländhvita skuldror.

Ingen afundsjuk slöja dolde de vildsköna ögonens glans, ingen tung fotsid drägt de inbjudande armarne eller den välformade vaden. En kort hvit tunique, eller något ditåt, och litet sjögräs kring lifvet — se der hela paryren!

Det var sjelfva "Donaufrun" på besök i Norden.

En skara flodnymfer, i lika lätt och ledig drägt som hon, åtföljde henne — och när vi sågo alla dessa vackra Evas döttrar i deras luftiga paryr, anade vi att just de voro vårens rätta budbärerskor.

Och denna gång såg det ut som om vi gissat rätt; ty när vi nu åter trädde utom de fyra väggarne, svingade sig lärkan glad öfver gröna ängar.

Våren har alltså verkligen kommit, och

kunde jag väl våga något dylikt, utan att förråda att jag hade lyssnat?

Vi kommo nu båda till bersån. Lina steg raskt ditin och sade:

— Herr baron, en främmande herre önskar tala med er.

— Här är jag! — hörde jag en basstämma svara.

Lina steg tillbaka, gjorde en graciös komplimang och ville aflägsna sig.

Baronen fick nu se mig.

— En främmande herre! — utropade han skrattande. — Mamsell Lina, som är så ung, spelar redan så mäterligt sin roll. För mig är han visserligen främmande; men för henne — ?

Han blåste härvid ett stort rökmoiln ur sin turkiska pipa.

Lina betraktade mig, förläget, ja, nästan med förvåning.

— Jag ber er, min herre, var god och beriktiga baronens äsigt!

— Med dessa ord aflägsnade hon sig. Jag såg med verklig saknad efter henne.

vi glädja oss deråt; ty den är ju en löftets tid!

Den är en bekräftelse på framåtskridandets verklighet, på ljusets seger öfver natt och mörker.

Såsom ett tecken härtill utbreder den för våra fötter sitt gröna banér — baneret med hoppets färg, hvilket sommaren snart skall smycka med sina rosor.

Anekdoter.

En student, som var temligen klen i sina stycken, yttrade en gång, då han uppvaktade en professor, bland annat:

"Jag har herr professorn att tacka för allt hvad jag kan!"

— Min bästa herre, — svarade professorn i artigaste ton — gör sig icke något besvär för så litet!

Också en arftagare. För några år sedan voro några unga män på besök hos en landtpatron. En af dessa gäster hade nyligen förlorat en värnlös farbror, som ansågs hafva efterlemnat en försvarlig förmögenhet, och med anledning häraf lyckönskade landtpatronen sin vän till det förmodade arvet samt yttrade dervid bland annat:

— Somliga menniskor ha ändå en egen lycka här i verlden; om sjelfva f—n doge, tror jag inte att jag finge ärfva något.

— Nej, det kan väl hända; — inföll nu någon af sällskapet — men om bror sjelf doge, blefve visst f—n närmaste arftagarn.

— Också det nu till på köpet! — mumlade baronen. — Man skall bara vara nog dum att tro kvinnorna! . . . Stig in, min herre, och lägg ifrån er er börda! Skada, att lyktan icke är tänd — jag skulle då kunna hålla er för en ny Diogenes. Den gamle cynikern sökte en menniska — ni skulle förmodligen söka en kvinna. Sätt lyktan ifrån er — det är förspilld möda!

— Herr baron, ni har i natt gjort mig en stor tjänst!

— Ja, jag vet det!

— Och tillåter ni nu, att jag uppriktigt får tacka er dertför?

— Tacka mig icke ännu, min herre! jag har icke på långt när gjort nog för er. Ni sväfvade i en stor fara!

— Hvad vill det säga?

— Flickan är förföriskt vacker; men hon är — en flicka.

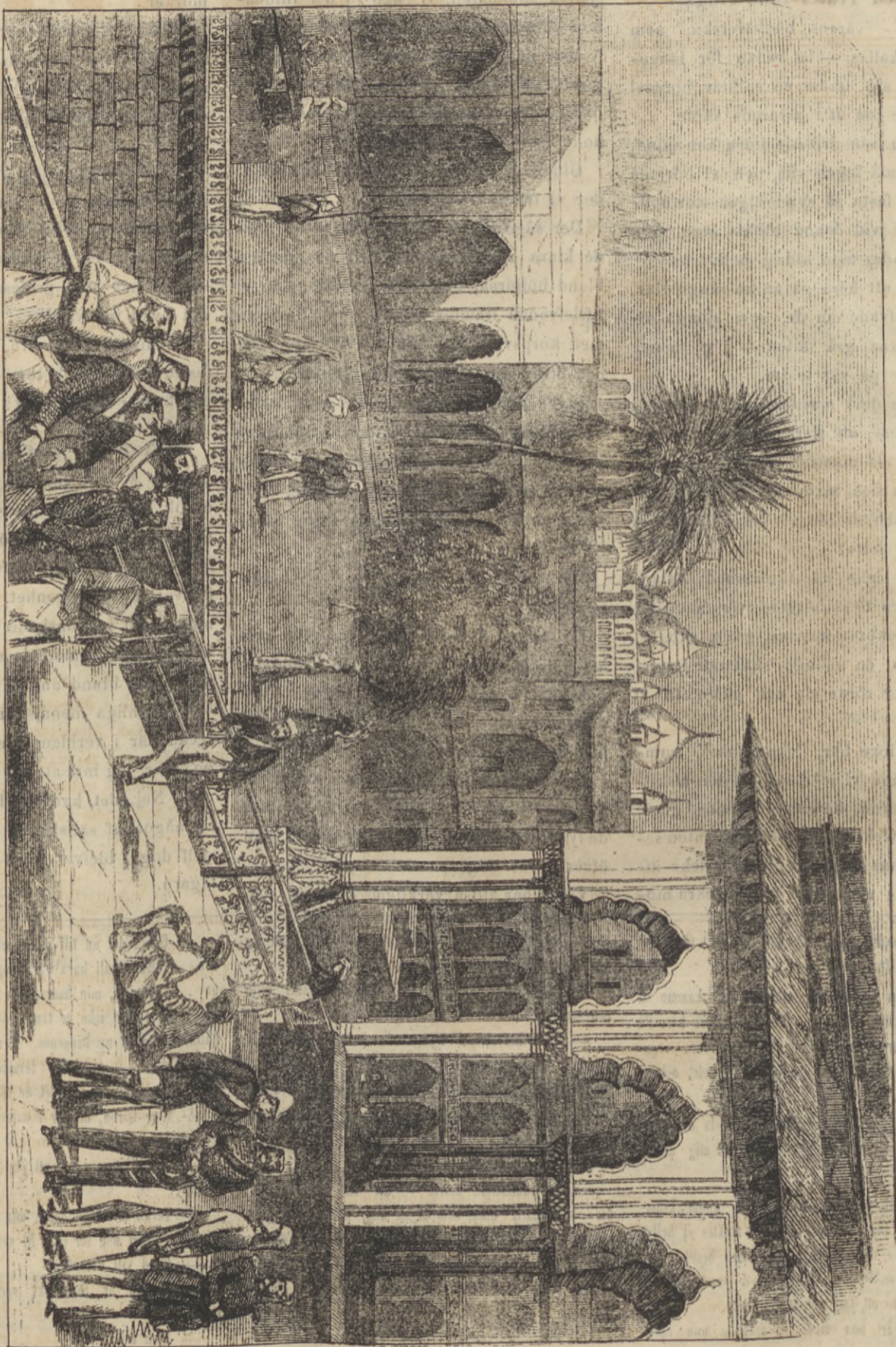
— Utan tvifvel!

— Äfven Lina tillhör kvinnans fruktansvärda släkte.

— Ni är således en kvinnohatare?

— Ja, och det med rätta!

[Forts.]

INTERIOR i Det inre af Agra's fäste i Indien.

Härmed följer Romanbihanget: "Theodora," pag. 5-12.

Nästa N:o utgifves Söndagen den 9 Maj.

C. PETERSENS OFFICIN 1858.